

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 22.766 van 5 februari 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 10 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 oktober 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 19 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Irakese nationaliteit te zijn.

Op 24 april 2006 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Hij dient de asielaanvraag in onder een alias-naam en verklaart hierbij van Syrische nationaliteit te zijn.

Op 27 april 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 27 april 2006 dient verzoeker een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 16 oktober 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 21 december 2006 vraagt verzoeker asiel aan in Nederland.

Op 8 februari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing in het kader van een terugnameakkoord, dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Op 29 maart 2007 ontvangt de Dienst Vreemdelingenzaken vanwege de Immigratie- en Naturalisatiedienst van Nederland een schrijven waarin vermeld wordt dat de overdracht van verzoeker in het kader van het terugnameakkoord niet mogelijk is omdat verzoeker met onbekende bestemming is vertrokken.

Op 14 maart 2007 vraagt verzoeker asiel aan in Duitsland.

Op 6 april 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing in het kader van een terugnameakkoord, dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Op 23 april 2007 wordt verzoeker teruggestuurd naar België.

Op 25 april 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in met de naam K.A.A., zoals gebruikt bij het inleiden van onderhavige procedure, en waarbij hij verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn.

Op 7 april 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 7 april 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 19 juni 2008 wordt het beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 12.746.

Op 1 augustus 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 20 augustus 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 10 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Overwegende dat betrokkene op 24/04/2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 16/10/2006 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf; betrokkene op 25/04/2007 een tweede asielaanvraag indiende; door het CGVS op 09/04/2008 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan zijn asielrelaas; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 23/06/2008 besloot zijn beroep tegen de beslissing van het CGVS te verwerpen omdat de RVV van mening is dat in overeenstemming met het rechtsbeginsel "Fraus omnia corrumpit" geen gunstig gevolg kan verleend worden aan een beroep waarbij de verzoeker de overheid bij het nemen van de beslissing bewust heeft pogen te misleiden; betrokkene op 20/08/2008 een derde asielaanvraag indiende; betrokkene bij zijn derde asielaanvraag een attest van woonst, kopieën van identiteitsdocumenten van familieleden en twee attesten van de Iraakse ambassade voorlegt; betrokkene zelf stelt dat hij het attest van woonst en een van de attesten van de Iraakse ambassade reeds voorlegde tijdens zijn vorige asielprocedure; de kopieën van de identiteitsdocumenten van zijn familieleden en het tweede attest van de Iraakse ambassade niet van die aard zijn dat ze de essentie van de beslissing van het CGVS en het arrest van de RVV inzake zijn vorige asielprocedure in positieve zin kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

*De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.
(...)"*

2. Ontvankelijkheid

De verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op. De verweerder is van oordeel dat het verzoekschrift geen middel bevat.

De verweerder kan niet worden gevolgd. Verzoeker vermeldt zeer duidelijk dat hij zich beroept op de schending van de materiële motiveringsverplichting en zet ook uiteen waarom hij van oordeel is dat de bestreden beslissing een inbreuk inhoudt op de voornoemde materiële motiveringsplicht.

De exceptie kan niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven. Hij merkt op dat het Verdrag van Genève een verdrag is met humanitaire doelstellingen en dat een soepele interpretatie van de bewijslast zich opdringt. Dat gezien de situatie, voor de bewijslast de lat niet te hoog kan gelegd worden voor een asielzoeker. Dat verzoeker met alle mogelijke middelen tracht aan te tonen dat hij afkomstig is van Centraal Irak en hij ten eerste betreurt dat hij in de eerste asielaanvraag heeft meegedeeld dat hij afkomstig is uit Syrië. Dat hij reeds heeft uitgelegd dat hij angst had teruggestuurd te worden naar Irak en daarom vermeldde dat hij afkomstig was van Syrië.

Verzoeker vervolgt dat hij verzocht aan zijn familieleden hun identiteitsdocumenten aan hem te bezorgen, dat deze stukken gegevens bevatten die zijn afkomst kunnen staven. Hij volhardt afkomstig te zijn van Mosul en stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken en de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen na een studie van de

identiteitsdocumenten van zijn familieleden tot het besluit had kunnen komen dat hij afkomstig is van Mosul. Verzoeker is dan ook van mening dat ten onrechte geoordeeld werd zijn asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing betreft een weigering in overwegingname van een asielaanvraag en werd genomen in uitvoering van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe elementen” de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangehaalde gegevens dient te toetsen aan verzoekers voorgaande asielprocedures en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“ De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgende documenten heeft aangebracht in het kader van zijn tweede asielaanvraag:

- attest van woonst
- 2 attesten van Iraakse ambassade
- identiteitsdocumenten van familieleden

Dienaangaande motiveerde de bestreden beslissing als volgt:

“(…)de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 23/06/2008 besloot zijn beroep tegen de beslissing van het CGVS te verwerpen omdat de RVV van mening is dat in overeenstemming met het rechtsbeginsel "Fraus omnia corrumpit" geen gunstig gevolg kan verleend worden aan een beroep waarbij de verzoeker de overheid bij het nemen van de beslissing bewust heeft pogen te misleiden; betrokkene op 20/08/2008 een derde asielaanvraag indiende; betrokkene bij zijn derde asielaanvraag een attest van woonst, kopieën van identiteitsdocumenten van familieleden en twee attesten van de Iraakse ambassade voorlegt; betrokkene zelf stelt dat hij het attest van woonst en een van de attesten

van de Iraakse ambassade reeds voorlegde tijdens zijn vorige asielprocedure; de kopieën van de identiteitsdocumenten van zijn familieleden en het tweede attest van de Iraakse ambassade niet van die aard zijn dat ze de essentie van de beslissing van het CGVS en het arrest van de RVV inzake zijn vorige asielprocedure in positieve zin kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt(...)”

Uit voormelde motivering blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister de nieuwe gegevens en de neergelegde documenten heeft getoetst aan de voorgaande asielaanvragen en het relaas aldaar naar voren heeft gebracht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) naar aanleiding van verzoekers tweede asielaanvraag vaststelde dat verzoeker gebruik had gemaakt, bij de eerste asielprocedure, van een valse nationaliteit en een valse identiteit, dat dit afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. Verder stelde de Commissaris-generaal vast dat serieuze twijfels waren aangaande zijn beweerde recente afkomst uit Mosul. De twijfels zijn gegrond op een gebrekkige kennis over Mosul. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) stelde dat verzoekers beweerde afkomst uit Mosul niet geloofwaardig is. Uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt ook dat de gebrekkige kennis over Mosul niet weerlegd wordt zodat het als een vaststaand feit dient beschouwd te worden. Verder besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker, doordat hij getracht heeft de asielinstanties te misleiden omtrent zijn identiteit en nationaliteit, het wettelijk vereiste rechtmatig belang ontbrak bij het ingediende beroep.

Gezien aldus verzoekers tweede asielaanvraag werd afgewezen door ongeloofwaardigheid in het algemeen en meer specifiek, als Irakees, door de ongeloofwaardigheid over de recente afkomst uit Mosul, daartoe besloten doordat verzoeker een gebrekkige kennis had over Mosul, kon de gemachtigde van de minister in alle redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbracht. Immers kon terecht gesteld worden dat ‘*de kopieën van de identiteitsdocumenten van zijn familieleden en het tweede attest van de Iraakse ambassade niet van die aard zijn dat ze de essentie van de beslissing van het CGVS en het arrest van de RVV inzake zijn vorige asielprocedure in positieve zin kunnen wijzigen*’ nu de essentie van de beslissing van het CGVS en het arrest van de RVV zijn ongeloofwaardigheid in het geheel (door fraude) en ongeloofwaardigheid met betrekking tot zijn recente afkomst uit Mosul afgeleid uit de gebrekkige kennis over Mosul, betreft. Het komt de Raad dan ook niet onredelijk voor om te stellen dat de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de essentie van de voornoemde beslissing van het CGVS en de RVV in positieve zin kunnen wijzigen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bijgevolg dat de verwerende partij in alle redelijkheid heeft geoordeeld dat de aangevoerde elementen geen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat verzoeker van oordeel is dat een soepele interpretatie van de bewijslast zich opdringt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aanbrengt. De aangevoerde documenten volstaan dan ook niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.